

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSK.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Detela: Prosim, slavna gospoda, držite se vsaj nekoliko prijazneje, da nas lepše fotografira gospod Pogačnik!

Glosa.

Uvod.

V burnih časih zdaj živimo;
in nervoznega vrvenja
burnega tega življenja
jasno sliko kje dobimo?
Mi se slikanja lotimo:
Kar se bo vsak božji teden
dogodilo, bo pregleden
spis v obliki kratke glose
glosoval tu v listih „Ose“.

* * *

To je res pomirjevalno:
če skrbi jim za zabavo,
še častijo puhlo glavo,
glupo glavo klerikalno.

I.

Prošle dni Vezuv je bruhal,
s svojo lavo plamenečo
je provzročil le nesrečo,
naokoli vse je skuhal.
Ali tudi Žlindra pihal
kot Vezuv je, infernalno
klel je stranko liberalno.
Sreča, da moči Vezuva
Žlindra nima, kadar bljuva:
to je res pomirjevalno.

II.

Ko v občinski svet ljubljanski
se vršile so volitve,
se udeležili bitve
so možakarji „meščanski“.
No, uspeh je bil strašanski
8 × 9 s težavo
so glasov dobili. Bravo!
Le naprej v procvit Ljubljane!
Popularen mož postane,
če skrbi jim za zabavo.

III.

Tudi Nemci so besneli,
javkali so vsi potrti,
ker so čedni jim načrti
s farško zvezo spodleteli.
In v tolažbo so zapeli
„pesniku“ Zelencu slavo,
njega Muzo blebetavo
smešno so povzdigovali:
temu, kdor Slovence žali,
še častijo puhlo glavo!

IV.

S krikom hočejo prepviti
Žlindrovci, kar bi nemilo
se v ušesih jim glasilo,
shode naše pa razbiti.
Ko hoteli so storiti
v Šiški s silo so brahialno
je z blamažo kolosalno
banda črna ven letela,
huda kazen je zadela
glupo glavo klerikalno.

Nova noša.

(Po resnični dogodbi.)

Na Gorenjskem je živel pred par desetletji kmet Klobasar. Imel je kratko pamet in prav brhko ženko. Akotudi sta se včasih malo pisano pogledala in si dajala neprikupljive priimke, sta se vendar ljubila po krščansko in sta potrpežljivo prenašala sladke bridkosti in bridke sladkosti zakonskega ižesa.

V fari je bil pa mlad kaplan, zdrav in rdeč kakor pomladanska redkvice. Kaj rad je izpovedoval zale punce, še rajši pa je občeval z mladimi ženami in se seznanjal z njimi tudi v prostih urah.

Zlasti Klobasarica je pridno zahajala k izpovedi, in to iz prirojene pobožnosti, ne pa morebiti zato, ker jo je znal kaplan pogledovati tako milo in prijazno.

Kmalu sta si bila s Klobasarico dobra znanca. Kadar je odšel zarobljeni Klobasar z doma po opravkih, je delal njegovu ženi kaplan kratek čas in jo zabaval tako izvrstno, da mlada Klobasarica ni prav nič pogrešala svojega neumnega dedca.

Nekoč je se je namenil Klobasar v Ljubljano na semenj. Klobasarica je povedala to takoj kaplanu in ko je možakar odšel zjutraj o prvem zoru, je prihitel črni ljubček in skrbel, da mlade ženice ni snedel dolgčas.

Čez debelo uro pa se je vrnil Klobasar domov; neroda je pozabil vrečo. Potrkal je na vrata in prosil ženo, naj vzame žakelj, ki je na mizi, in ga mu vrže doli skozi okno.

Brhka grešnica se je prestrašila, da se je tresla po vseh udih. V naglici je vrgla skozi okno prvo, kar je dobila na mizi, misleč, da je to vreča. Potolažila se je šele, ko je izginil Klobasar v jutranji megli, in se vrnila k svojemu častilcu.

Ko pa je bilo kaplanu treba oditi in je zagledal vrečo na mizi, ga je izpreletelo ledeno mrzlo po vsem životu. Pa tudi Klobasarici je bilo neznansko čudno; kaj poreče mož, ko zagleda dokaz njegove prepovedanega veselja?

Kaplan je odhitel domov v Klobasarjevih prazničnih hlačah; po glavi mu je šumelo in obhajala ga je grenka žalost, da mu je zaviden slučaj tako neusmiljeno pretrgal nežno vez srečne ljubezni.

Klobasarica pa le ni obupala. Odkritosrčno je povedala svoji materi, kakšna nesreča se ji je pripetila in da sta zdaj kaplanova čast in ugled v nevarnosti.

Starka jo je po kratkem premišljevanju potolažila ter odšla h kaplanu. Moral ji je posoditi svoje druge hlače, podobne onim, ki jih je Klobasar vzel s sabo namesto vreče. Starka jih je oblekla in jo ubrala proti Ljubljani Klobasarju naproti.

K.

Srečala ga je sredi poti, nosečega izdajalske kaplanove hlače pod pazduho. Možakar je gledal v tla in venomer globoko vzdihoval.

„No, no, kaj pa ti je, Klobasar?“ ga je vprašala.

Klobasar se je zganil pred grdogledo taščo, pobesil glavo še niže in dejal:

„Oh, oh, čudni časi so zdaj. Svet ni več tak, kakršen je bil!“

„E beži, beži, Klobasar!“ je dejala tašča, „vse vidiš prečrno, vsako stvar obrneš na slabo! Pojdi z menoj, da se razvedriš.“

S temi besedami je zavila v bližnjo gostilnico in Klobasar za njo.

Pri kozarcu pristnega cvička so polagoma iz Klobasarjeve glave izpuhtele neprijetne misli, prav prijateljsko sta kramljala s taščo in pila. Ko je poklicala starka krčmarja, da plača, je privzdignila krilo in segla v hlačni žep po denar, in sicer tako, da je Klobasar videl — hlače.

„Mati, kako ste pa vendar napravljene?“ se je začudil.

„E kako neki?“ mu je odvrnila. „Pravtako kakor tvoja žena in vse druge, lej ga no!“

„Moja žena? Ali so potem tele hlače njene?“ je vzkliknil ves osupel in pokazal je kaplanove hlače, ki jih je vlačil s seboj.

„I čigave pa? Zadnjič sva si jih kupili skupaj, ker bomo ženske imele prav take pravice, kakor vi moški in bomo zdaj nosile tudi hlače. Kako si vendar čuden, da greš svoji ženi hlače odnašat na semenj!“

Neumni dedec je res verjel tem besedam. Doma bi bil svojo ženo kmalu še prosil odpuščanja, da je slabo mislil o njej. Kaplan pa je zopet pridno zahajal h Klobasarici ter jo kratkočasil, kadar koli je utegnil, in zadovoljni so bili vsi trije.

e.

Grofu Anastaziju Zelencu.

Da geograf se ne rodi kot tak, da se le „graf“ rodi nam stavek priča dosti čuden: „Die Sonne sinkt im gold'nen Süden“ vsaj Ti si v pesmi to dejal naslovljeni: „Die Nachtigall.“

K.

Hinavec.

Vsak dan priklanja se tamkaj v svetišču misli njegove so le na volišču. Vsak dan moli: „Reši nas zlega!“ Misli: „Udarimo tega in tega!“

Zorislava.

Velikonočno darilce

ali

razočarani Bisagar.

Čmokavzarjeva oporoka.

Dober katoliški kristjan, se je oča Čmokavzar postil štirideset dni na čast Kristusovega trpljenja. Nič čudnega ni torej, da se je velikonočno nedeljo na vse zgodaj lotil blagoslovljenega plečeta s tako lakoto, da je pogoltnil z mesom tudi kos debele kosti. Toliko da se ni precej zadavil, bilo mu je strašno slabo, legel je v posteljo ter se pripravljaj na smrt.

Poklical je svojo ženo Ušprno in soseda Krompirjevca ter jima govoril takole:

„Brez božje volje ne pade niti las z glave niti vrabec z gnezda, toda malo je upanja, da bi šla po navadnem potu iz mojega želodca ta prokleta — Bog mi grehe odpusti! — blagoslovljena svinjska kost.

Svojo dušo izročam vsem svetnikom, da se ne bodo prepirali zaradi nje. In ker smo morali dati naši pegasti in vegasti Katri šeststo goldinarjev dote, darujem za svojo dušo samo sto goldinarjev za svete maše.

Sin Gašper naj gre gledat v gozd, če je vihar kateri smreki odlomil vrh. Iz tiste smreke dajte našagati deske za mojo krsto — ali ne, stoj! — pod streho

so podnice že preperle, vzemite jih za krsto, deske od smreke pa naj bodo za nove podnice.

Ljuba žena! S pogrebcu se pogodi od ure, nositi pa me naj pomaga tudi sin Gašper, da bo priganjal nosilce. Moli pa ti, stara, ki imaš hiter jezik.

Oh, na polju je toliko dela! Jamo mi izkopljite prostorno, da se na sodni dan lahko pretegnem in brže izmotam. Bojim se le, da bom prespal glas angelske trobente, ker slabo slišim.

Oblecite mi irhaste hlače, tiste stare, zakrpane; spodnjic ni treba, tudi kamilje je škoda.

Ta mesec bo treba gnati voli na semenj, nikar ne pozabi, Ušperna!

Uh, ta kost, kako me tišči in boli! Komaj govorim in diham! — Ako bo lisasta prasica povrgla več kakor dvajset pujskov, razdeli ostale med najmočnejše svetnike; trinajstega naj dobi moj patron v zahvalo, da sem smel toliko let nositi njegovo ime; štirinajstega daruj svetemu Jožefu za srečno zadnjo uro, enega pa svetemu Florjanu, da me bo varoval večnega ognja. Če bom pa hodil strašit, naj ti bo to znamenje, da mi svetniki in svetnice niso hoteli pomagati; potem obdrži vsa praseta!

Joj, joj, ljuba žena, kako to bode in boli! — Izpreljubi moj patron, ako je tvoja volja, usmili se me, pomagaj mi in vzemi to kost od mene. Če pa že nočeš, pa daj vsaj nekoliko dežka, sicer se vse posuši po njivah.

Kadar poneha grahorka nesti jajca, jo daj gospodu fajmoštru za god.

Sapa mi zastaja, ne morem več — za bika Tepežu ni treba plačati, naj ga Gašper rajši odsluži.

Ljubi moj patron in vsi dobri svetniki, pomagajte mi, moja zadnja minuta se bliža! — Ušperna, pazi jeseni na paglavce, da ne otresejo sliv za plotom.

Uh, uh! Prestavil sem dvakrat mejnik, pa vama ne izdam, kje, da nam zemlja ostane. To povem rajši fajmoštru pri izpovedi, on mora molčati.

Joj, joj! Z menoj je pri kraju! Oh! Nekaj bo! Ahaaa! Kost je našla svojo navadno pot! Moj testament nič ne velja!

Lep urad.

Gospod: Rad bi govoril z gospodom okrajnim glavarjem. — Sluga: Ga še ni tukaj! — Gospod: Potem pa brž h gospodu okrajnemu komisarju! — Sluga: Ta je pa že zopet odšel!

Pomladanska.

(Po znanem napevu.)

Oj pomlad,
kdo tebe nima rad?
Zeleni so prostrani gozdi,
v njih kosi pojejo in drozdi.

Oj pomlad,
pomlad vsak ima rad!

Lep je dan,
skoz okno zre kaplan;
razteza usta smeh mu sladek,
da trese tolsti se podbradek.

Lep je dan,
presrečen je kaplan.

Pa zakaj,
zakaj se smeja zdaj?
Najbrž prijatelj je narave
in zdaj pošilja ji pozdrave?
Le zakaj
kot v raju tu je zdaj?

To, to, to
se njemu zdi lepo:
vsak teden lanskega je leta
krog vodil romarska dekleta!

In na to
je misliti sladko!

Zdaj pa spet
odprl se je promet!
Zato načrte nove kuje
in radostno se nasmehuje —
saj zdaj spet
on vodja bo deklet!

Gorenjski.

Modri sveti.

Kdor hoče biti far na Kranjskem,
ropar v Abrucih ali dopisnik Slovenca,
mora imeti kosmato vest.

Kdor je po poklicu tat ali častilec
Marijinih devic temu ne smejo škripati
čevlji; najbolje je, da jih sezuje in pusti
doma.

Kdor je vrtoglav in komur se hudo
mudi, ta naj se nikar ne vozi z vrhniškimi
ali kamniškimi ekspresnimi vlakom.

Kdor ima penzijo, mnogo prostega
časa in malo značaja, ta kandidiraj za
katoliškega poslanca.

Kdor hoče videti čudež, da je kozel
cel in volk sit, naj gre po kosilu v dr-
žavni zbor ter si ogleda finančnega mi-
nistra in vsenemškega razgrajača, ki se
je dvobojeval z Badenijem.

Kdor hoče postati deželni glavar na
Kranjskem, naj si skrbno maže brke, vse
drugo pa prepusti dr. Šusteršiču.

Kdor bi rad zvedel, kateri ljudje imajo
kaj naloženega v hranilnici, ta pazi, v ka-
tere hiše zahajajo bisagarji.

B.

Po shodu v Šiški.

„Saj nisem ‚neodvisen‘ kandidat, da bi uganjali burke ob mojih stroških! Pojdite se solit! Hudičevo je to delo za vas. Če delam drugje, delam mirno in nihče mi ne reče žal besede. Farška Ljudska Stranka mi sicer plača tista dva goldinarja, zato pa jih moram preslišati toliko grdih, kakor nobena vlačuga; če kaj zinem, me osujejo, in če se ustavljam, me vržejo na cesto. To je še edino dobro, da sem vzel svojemu nasprotniku čisto nov klobuk. Drugič si vzamem še površnik!“

Pastirja.

Ob hrvaško-kranjski meji
živel svinjski je pastir,
ki med svojimi je pujski
vžival rajski božji mir.
Slišal mnogo je o škofu,
ki baje gospod je lep,
mož prav vljuden in prijazen,
dela da za drugih žep.

Slišal tudi je, da škof že
to soboto pridejo
fare gledat v Belo Krajno,
kjer jih čakajo težko.
In oblekel zdaj praznično
svinjski je pastirček se,
šel naproti je Antonu,
da ga vidi, kakšen je.

Tam ob cesti doli sede,
čaka, čaka nestrpno!
Zdaj zagleda pa postavo,
oj postavo klavrno!
Svetlo pokrivalo gunca
se na glavici drobni,
spodnja ustna je otekla,
zobe kaže — joj meni!!

In ustavi se prikazen
pred pastirčkom ter noslja:
„Kaj pa čakaš, sinček dragi,
kdo pa si?“ — Et cetere.
„Svinjski sem pastir!“ „Koliko
pa imaš gojencev, kaj?“
„Štirideset jih je,“ pravi
strahopetno fantek zdaj.

„Koliko pa imaš plače?“
de gospod, „na leto ti?“
„Petnajst rajnkov pa obleko
in za god se kaj dobi.“

Ojunači se pastirček:

„Kdo pa ste, če vprašat smem?“
„Tudi jaz sem, fant, pastirček,
a pastirček višji sem!“

„Koliko imate plače,
prosim, če vas vprašat smem?“
„Petindvajsetisoč rajnkov
menim, vendar prav ne vem.“
In začudi se pastirče:

„Joj gospod za ta denar
imate več tisoč prascev,
vi ste bogat gospodar!“

D. V.

Koristen ljubček.

Izpovedovat se mlade
punce hodijo nerade,
ker njih duš vodniki
v jezi preveliki
se nad njimi togote,
da so vse zaljubljene.
Jaz živim pa brez skrbi,
spovedi mi treba ni,
ker premili ljubček moj
nosi blagoslov s seboj;
kadar me hudoba zmoti,
odvezuje on vse sproti.
In zato sem brez skrbi,
ker me grehov oprosti
ljubček meni srčno vdan
ljubček dragi — mlad kaplan.
Zorislava.

Listnica uredništva.

Čast. gg. sotrudnike prosimo da nam pošljejo
svoje rokopise vselej vsaj do torka popoldne.
Doneski s politično vsebino imajo prednost.